

“Heer, help mij!”

Onmiskenbare tekenen van het echte Kruis van Christus: kalmte, een diep gevoel van vrede, een liefde die tot elk offer bereid is, een geweldige doeltreffendheid die zijn oorsprong heeft in de open zijde van Christus, en altijd - heel duidelijk waarneembaar - de blijdschap: een blijdschap die voortkomt uit de wetenschap dat, wie zich echt geeft, naast het Kruis staat en dus naast de Heer. (De Smidse 772)

14 april

Als u van de ervaring van een arme priester wilt leren die niets anders wil dan over God spreken, zou ik u de raad willen geven, dat u, als het vlees zijn verloren rechten wil terugvorderen, of als de hoogmoed —wat erger is— zich verzet en giftig wordt, u haast om u te verschuilen in die goddelijke wonden die, in het Lichaam van Christus, werden geopend door de spijkers die Hem aan het Kruis nagelden en door de lans die zijn zijde doorboord heeft. Ga, zoals uw hart het u ingeeft: stort in de Wonden van de Heer al deze menselijke liefde uit en deze goddelijke liefde. Dat is verlangen naar eenwording, zich broer en zus van Christus voelen, kind van hetzelfde bloed, kind van dezelfde Moeder, want zij immers heeft ons naar Christus gevoerd.

Verlangen tot aanbidding, zucht tot eerherstel, kalmte en bereidheid tot lijden. Dan leeft in uw leven het woord van Jezus: *wie zijn kruis niet opneemt en Mij volgt, is Mij niet waardig* (Mat 10, 38). En de Heer zal elke keer meer blijken te eisen. Hij vraagt ons genoegdoening en boete tot Hij ons zover krijgt dat wij vurig verlangen *voor God te leven, aan het kruis genageld met Christus* (Gal 2, 19). *Maar wij dragen deze schat in aarden potten, broos en breekbaar, opdat duidelijk blijkt, dat die overgrote kracht van God komt en niet van ons* (2 Kor 4, 7).

Wij worden aan alle kanten bestookt, maar raken toch niet klem; wij zien geen uitweg meer, maar zijn nooit ten einde raad; wij worden opgejaagd, maar niet in de steek gelaten; wij worden neergeveld, maar gaan er niet aan dood. Altijd dragen wij het sterven van Jezus in ons lichaam mee (2 Kor 4, 8-10).

Verder verbeelden wij ons, dat de Heer niet naar ons luistert, dat alleen de monoloog van onze stem opklinkt. Wij ontdekken, dat er geen aardse steun is en dat wij door de Hemel verlaten zijn. Toch hebben wij een werkelijke en feitelijke afkeer van de zonden, ook van de dagelijkse. Met de koppigheid van de Kananese vrouw knielen wij vol toewijding neer, zoals zij die Hem aanbad door te smeken: *Heer, help mij* (Mat 15, 25). De duisternis zal verdwijnen: het licht van de liefde zal zegevieren.

Vrienden van God, 303-304

.....

pdf | Document automatisch
aangemaakt door <https://opusdei.org/nl-nl/dailytext/heer-help-mij/> (27-3-2026)